

หลักคำสอนว่าด้วยเรื่องความรอด

1 ความหมายของคำว่าความรอด

ความรอดอันสมบูรณ์นั้นจะต้องประกอบด้วยสิ่งสำคัญสองประการเสมอ ทั้งสองประการนี้ได้แก่

ก ผู้นั้นหรือสิ่งนั้นๆต้องการความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากอันตรายนั้นๆ

- 1 คนป่วยต้องการหมอ ถ้าจะว่าไปแล้วมนุษย์ทุกคนก็ได้ชื่อว่าเป็นคนป่วยด้วยกันทั้งนั้น
อสย 1:6; มธ 9:12
- 2 ผู้ที่มีคดีหรือตกเป็นผู้ต้องหาต้องการทนายความ มนุษย์ทั้งปวงก็เช่นกันในสายพระเนตร
ของพระเจ้านั้น ทุกคนมีคดีติดตัวด้วยกันทั้งนั้น ก็กล่าวตามพระบัญญัติของพระเจ้าแล้ว
ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเลยที่เป็นผู้ชอบธรรม โดยพระบัญญัตินั้นมนุษย์ทุกคนยังมีคดีติดตัว
รม 3:10-19
- 3 ผู้ที่กำลังจะจมน้ำตายย่อมต้องการผู้ช่วยชีวิตเขาลงน้ำและรอดจากตาย มนุษย์ทั้งปวง
ก็เป็น ดังเช่นผู้ที่กำลังแหวกว่ายอยู่ในกระแสชลแห่งความบาปและกำลังจะจมน้ำลงสู่ใ
น้ำนั้น สดค 69:1-2
- 4 ในหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ "ความรอดนั้นนิรันดร" ได้กล่าวถึงเหตุผลที่มนุษย์หลงหายไป
จากพระเจ้าเอาไว้ดังนี้
 - ก มนุษย์หลงไปเพราะเขาปฏิเสธพระวาระของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยหรือสำแดงแก่
พวกเขา สดค 19:1; กจ 14:7; รม 1:19-20
 - ข มนุษย์หลงไปเพราะไม่เชื่อในจิตสำนึกผิดชอบของตนเอง รม 2:14-16
 - ค มนุษย์หลงไปเพราะไปมีความสัมพันธ์อย่างเหนียวแน่นกับโลกนี้ อฟ 2:2;
ยก 4:4; 1 ยน 2:15-17
 - ง มนุษย์หลงไปเพราะไปมีความสัมพันธ์กับซาตาน มธ 4:8-9; ยน 8:42-44;
12:31; 2 คร 4:4; คส 1:13; 1 ยน 3:10; 5:19
 - จ มนุษย์หลงไปเพราะไปมีความสัมพันธ์กับบาป ปฐม 2:17; 8:21; โยบ 14:4;
ปญจ 7:20; ยรม 17:9; มก 7:20-23; รม 5:12; 7:14; อฟ 4:18
 - ฉ มนุษย์หลงไปเพราะไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ยน 3:36; อฟ 2:12; 1 ยน 5:12;
ยค 1:19

- ข ผู้ที่จะช่วยให้รอดนั้น ต้องเป็นผู้ที่มีความปรารถนาและความตั้งใจอันแรงกล้าในอันที่จะช่วย และต้องมีความสามารถในการช่วย
- 1 ผู้นั้นจะต้องมีความสามารถในการช่วยให้รอดได้
 - 2 ผู้นั้นจะต้องมีความปรารถนาหรือความตั้งใจจริงในอันที่จะช่วยให้รอดได้
- 2 แหล่งแห่งความรอด องค์พระเยซูคริสต์พระองค์เดียวเท่านั้นทรงเป็นแหล่งแห่งความรอดแก่มนุษย์ ทั้งปวง
- ก พระองค์สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ฮบ 2:18; อฟ 3:20; 2 ทธ 1:12; ฮบ 7:25; ยด 1:24
 - ข พระองค์มีพระประสงค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด มธ 8:2-3; 1 ทธ 2:3-4; 2 ปต 3:9
- 3 ความหวังที่มีใช้ทางรอดของมนุษย์ สภษ 14:12
- ก การศึกษา 1 ทธ 6:20; 2 ทธ 3:7
 - ข การเข้าเป็นสมาชิกในคริสตจักร
 - ค การกระทำดี อฟ 2:8-9
 - ง การรับบัพติศมา 1 คร 1:17
 - จ การอยู่ในครอบครัวที่เคร่งศาสนา
 - ฉ การถือรักษาบทบัญญัติ หรือถือศีล หรือการประพฤติธรรมตามแนวทาง หรือตามหลักคำสอน ของศาสนา กท 2:16
 - ช การถือบวช (หรือการเป็นสมณะเพศ เช่น เป็นสงฆ์, ชี, ฤาษี, เณร)
 - ซ การถือตามกฎบรรทัดทอง (กฎบรรทัดทองมีปรากฏอยู่ใน มธ 7:12)
 - ฌ ความสุจริตใจ
 - ญ การมีกิจกรรมร่วมในศาสนสถานอื่นๆ เช่น วัดวาอาราม, โบสถ์, วิหาร, มัสยิด, ศาลเจ้า เป็นต้น
 - ฎ การทำบุญทำทาน หรือการถวายทรัพย์ในโบสถ์ของพวกคริสเตียน หรือการถวายสิบลดหนึ่ง
 - ฏ การอยู่ภายใต้องค์กรหรือองค์การต่างๆของโลก เช่น องค์การสหประชาชาติ, องค์การหรือ องค์กรต่าง ๆ เกี่ยวกับสันติภาพ สดค 2; วว 18
 - ฐ การอยู่ภายใต้องค์กรหรือองค์การของศาสนาต่างๆ วว 17
- 4 วิธีทางสู่ความรอด
- ก ความรอดต้องมาจากโลหิตเสมอ ฮบ 9:22
 - ข ความรอดต้องผ่านมาทางผู้ใดผู้หนึ่ง ยนา 2:9; กจ 4:12; 1 ธส 5:9; ฮบ 5:9

- ค ความรอดมาโดยพระคุณ อฟ 2:8-9; ทต 2:11
- 1 พระคุณนี้จะได้รับโดยความเชื่อ รม 5:1; ฮบ 11:6; อฟ 2:8-9
 - 2 พระคุณนี้ยังผลให้เกิดสันติสุขที่ผู้ช่วยให้รอดมอบให้ รม 1:7; 1 คร 1:3; กท 1:3
- 5 พระราชกิจของพระตรีเอกานุภาพเจ้าว่าด้วยเรื่องความรอด
- ก พระราชกิจแห่งพระบิดา พระองค์ทรงวางแผนการเหล่านี้ให้ดำรงอยู่นิรันดร์
- 1 ทรงทราบล่วงหน้า (พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกความรอด)
รม 8:29; 11:2; 1 ปต 1:2, 20
 - 2 ทรงเรียก (พระเจ้าทรงเรียกทุกคนให้มาเป็นคริสเตียนและทรงเลือกสรรที่หลัง)
มธ 20:16; 22:14; กจ 2:39; รม 1:6-7; 8:29-30; 9:7, 11, 24; 11:29;
1 คร 1:2, 9, 24, 26; กท 1:6, 15; 5:8, 13; อฟ 1:18; 4:1, 4; ฟป 3:14; คส 3:15;
1 ธส 2:12; 5:24; 2 ธส 1:11; 2:14; 1 ทธ 6:12; 2 ทธ 1:9; ฮบ 3:1; 9:15;
11:18; 1 ปต 1:15; 2:9, 21; 3:1; 5:10; 2 ปต 1:3, 10; ยด 1:1; วว 17:14
 - 3 ทรงดำริไว้ (ให้คริสเตียนมีชีวิตบริสุทธิ์เหมือนพระเยซูคริสต์) กจ 4:28; รม 8:29-30;
1 คร 2:7; อฟ 1:5,11
 - 4 ทรงเลือกสรรไว้ (พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีที่ทรงเลือกสรรอาชีพของแต่ละคน เช่นบางคนเป็นศิษยาภิบาล เป็นมิชชันนารี เป็นนักธุรกิจ เป็นตำรวจ เป็นทหาร เป็นพ่อค้าแม่ค้า เป็นต้น) มธ 20:16; 22:14; 24:22, 24, 31; มก 13:20, 22, 27; ลก 18:7; กจ 9:15; 22:14;
26:16; รม 8:33; 9:11; 11:5, 7, 28; 16:13; อฟ 1:4; คส 3:12; 1 ธส 1:4; 2 ธส 2:13;
2 ทธ 2:10; 1 ปต 1:2; 2:4, 6, 9; 2 ปต 1:10; วว 17:14
- ข พระราชกิจแห่งพระบุตร ทรงสำแดงและทรงกระทำให้สำเร็จตามแผนการตามเวลาที่ได้กำหนดไว้
- 1 พระสัญญาอันนิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อพระคริสต์ เป็นความจริง
 - ก คำที่เขียนไว้--มธ 26:54; มก 14:21 ลก 22:22 เปรียบเทียบกับ
ลก 24:25-27, 46; กจ 2:23; 4:25-28; 13:27-28; 26:22-23;
1 คร 15:3-4; 1 ปต 1:11, 20
 - ข พระสัญญา--2 คร 1:20; กท 3:17 เปรียบเทียบกับ ลก 1:68-79; ฮบ 11:13,
17-19, 39-40
 - ค พระคำริ--รม 8:28-30; อฟ 3:11 เปรียบเทียบกับ อฟ 1:3-14; 2 ทธ 1:9

- ง น้ำพระทัย--ฟป 2:6-8; ฮบ 10:5-9 เปรียบเทียบกับ ยน 4:34; 5:30; 6:38; 17:14; 18:11
- จ สัญญาไมตรี--อสย 42:6 เปรียบเทียบกับ มลค 3:1
- ฉ พันธสัญญา--ฮบ 7:22 เปรียบเทียบกับ ฮบ 9:15,16; 12:24; 13:20
- 2 พระสัญญานิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อพระคริสต์เปิดเผยให้เราทราบถึงสิ่งเหล่านี้
- ก พระคริสต์นั้นสมควรเป็นดังเช่นต้นแบบที่สองของเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ
1 คร 15:45-47
- ข พระคริสต์นั้นสมควรที่จะได้รับส่วนของความเป็นมนุษย์ (มีเนื้อ มีเลือด มีกระดูก) ฮบ 10:5-9
- ค พระคริสต์นั้นสมควรจะถูกกำหนดและแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งของความเป็นพระบุตรตลอดจนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า อสย 43:10; 49:3, 6; 52:13; มธ 12:8-20; ยน 10:17; 12:49; 14:28, 31; กจ 3:26; ฟป 2:7
- ง พระคริสต์นั้นสมควรสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของโลก มธ 1:21; 18:11; ยน 1:29; 12:23, 47; 17:1-5; กจ 3:26; รม 5:6; 1 ทธ 1:15; ฮบ 2:14-15; 10:5-10; 1 ยน 3:5, 8; 4:9-10
- จ พระคริสต์นั้นสมควรที่จะได้รับบรรดาประชาชาติตลอดจนฤทธานุภาพ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นเป็นมรดก สดค 2:6-8; 8:5-8; 22:27; 110:1-7; ดนล 7:13-14; มธ 11:27; 28:18; ยน 3:35; อฟ 1:20-23; วว 1:5
- ค พระราชกิจของพระวิญญาณ ทรงสำแดงให้เห็นถึงแผนแห่งความรอดอย่างสม่ำเสมอทุกวัน
- 1 ประกาศให้ทราบ ลก 8:5-15; รม 1:16; 10:14-17; 15:18-21; 1 คร 1:18-24; คส 1:4-6; 1 ธส 1:5-6; 2:13; 2 ธส 2:13-14; ฮบ 4:12; ยก 1:18, 21; 1 ปต 1:23-25
 - 2 การสำแดง ศคย 12:10; ยน 16:7-11; 1 คร 14:24
 - 3 ทรงสร้างเราขึ้นใหม่ ยน 3:3-7; ทต 3:5-6
 - 4 ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ รม 15:16; 2 ธส 2:13; 1 ปต 1:2

- 6 คำใดที่ทำให้มนุษย์ได้รับความรอด
- ก โโมเสสและดาวิดกล่าวไว้ว่าบรรดาสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นผลแห่งผีพระหัตถ์ (นิ้วพระหัตถ์) และอุบัติขึ้น โดยพระคำรัสของพระองค์ ปฐม 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26; สดค 8:3-4; 33:6, 9
- ข อีสยาห์และเปโตรกล่าวว่าความรอดเป็นผลมาจากพระกร (จากศอกถึงมือ) ของพระเจ้าและอุบัติขึ้นโดยผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ อสย 53:1; 4-6; 1 ปต 1:18-19
- 7 ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เดิมที่เกี่ยวกับความรอด
- ก ตัวอย่างจากอาดัมและเอวา แสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นเป็นเสมือนเสื้อผ้าที่ห่อหุ้มเราไว้จากความเปลือยเปล่าและความอับอาย ปฐม 3:21; ศกย 3:1-5; วว 3:5, 18; 19:7-8
- ข ตัวอย่างจากคาอินและอาเบล ความชอบธรรมของอาเบลเป็นตัวอย่างของการที่พระเจ้าทรงรับเราไว้ และจากตัวอย่างของคาอินแสดงให้เห็นถึงทางที่ผิดที่พระเจ้าไม่อาจรับได้ ปฐม 4:4; อฟ 1:6
- ค ตัวอย่างจากนาวาของโนอาห์กับพิธิปัสกา แสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นปกป้องเราไว้จากพระพิโรธของพระเจ้า ปฐม 7:1; อพย 12:23; รม 1:18; คส 3:6; 1 ธส 1:10; วว 6:17
- ง ตัวอย่างจากอับราฮัมกับอิสอัค แสดงให้เห็นว่าความรอดได้มอบผู้ที่จะเป็นตัวแทน ปฐม 22:12-14; อสย 53:4-6; 1 ปต 3:18
- จ ตัวอย่างจากมานาและศิลา (ที่โมเสสเคาะให้น้ำไหลออก) แสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นทำให้เราอิ่มใจอย่างบริบูรณ์ อพย 16:14-15; 17:6; สดค 103:5; 107:9
- ฉ ตัวอย่างจากงูทองเหลืองที่ถูกยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร แสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นรักษาเราให้หาย กคว 21:9; ยน 3:14
- ช ตัวอย่างจากนาอามาน แสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นช่วยชำระเราให้สะอาด 2 พกษ 5:1-14; สดค 51:7
- ซ ตัวอย่างจากพระที่นั่งกรูณา แสดงให้เราเห็นว่าความรอดนั้นทำให้แกะที่หลงไปหันกลับมาหาพระเจ้า อพย 25:22; สดค 23:3

8 บรรดาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความรอด

ก การกลับใจ (Conversion) สดด 19:7; 51:13; มธ 18:3; กจ 3:19; 15:3; ยก 5:20

สำหรับภาษากรีกคำว่า "การกลับใจ" ประกอบด้วยคำสองคำซึ่งตรงข้ามกัน กล่าวคือคำหนึ่ง หมายถึงการกลับจากหรือเอาตัวเองออกมาจาก ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า "repentance" และอีกคำหนึ่งหมายถึงการกลับไปหาหรือพาตัวเองออกไปหา ภาษาอังกฤษเรียกคำนี้ว่า "faith (ความเชื่อ)"

1 การกลับใจ (Repentance) (การกลับออกมาจาก) (ภาษากรีกใช้คำว่า metanoia)

ก สิ่งที่มีใจการกลับใจ

1 มิใช่เป็นการเปลี่ยนศาสนา

2 มิใช่การรู้สึกผิดจากการกระทำเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง กล่าวคือมีความรู้สึกเสียใจต่อการกระทำผิดนั้นๆที่ได้กระทำลงไปเพียงต้นๆ
ฮบ 12:17; มธ 27:3-5

3 มิใช่เป็นการทำดีเพื่อกลบเกลื่อนบาปที่ตนทำเอาไว้

ข การกลับใจคือความเต็มใจ ยินยอม ที่จะเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจและความคิดของคนบาป และโดยการเหล่านี้เป็นเหตุให้เขาผู้นั้นกลับตัวกลับใจจากความบาป โปรดสังเกตคำว่า "ความบาป" ที่กล่าวถึงในที่นี้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "sin" (เป็นเอกพจน์ หมายถึงการปฏิเสธพระคริสต์) มิใช่คำว่า "sins" (บาปทั้งหลายแหล่งที่มนุษย์ได้ กระทำ) การกลับใจที่แท้จริงนั้นหมายถึงการกลับใจจากบาป (คือบาปที่ไม่เชื่อ พระเยซู) พระเยซูคริสต์ซึ่งให้เราเห็นถึงบาปเหล่านี้ อย่างชัดเจน ยน 16:7-11

1 คำสอนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มธ 3:2, 8

2 พระดำรัสของพระคริสต์ มธ 9:13; ลก 13:5; 15:7; 24:47

3 คำสอนของอ.เปโตร กจ 2:38; 3:19

4 คำสอนของอ.เปาโล กจ 26:20; 17:30

2 ความเชื่อ (Faith)

ก สิ่งที่ไม่ใช่ความเชื่อ

1 มิใช่การงมภายในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2 มิใช่เป็นการสมมุติขึ้นเอง

- 3 มิใช่เป็นการเดาเอา
 - 4 มิใช่เป็นเพียงความคิดเห็น หรือสมมุติฐาน
- ข ความเชื่อคือ การสมัครใจหรือเต็มใจในการเปลี่ยนแปลงภายในความคิดจิตใจของ คนบาปนั้นๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เขาผู้นั้น ได้เข้ามาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด กจ 20:21; ฮบ 11:1
- ค ที่มาของความเชื่อ รม 10:17
- ง ความเชื่อสำคัญอย่างไร? ฮบ 11:6
- 1 คนบาปจะรอดได้ก็ด้วยความเชื่อ รม 5:1; อฟ 2:8-9
 - 2 สิทธิชนทั้งหลายได้เจริญขึ้นในพระคุณ โดยทางความเชื่อ และโดยทางความเชื่อนี้เองเราจึง
 - ก ความรอด--"อยู่" ได้ รม 1:17
 - ข มั่นคงในความเชื่อ--"ยืน" อยู่ได้ 2 คร 1:24
 - ค ชีวิตประจำวัน--"เดิน (ดำเนินชีวิต)" ได้ 2 คร 5:7
 - ง ต่อสู้ฝ่ายจิตวิญญาณ--"ต่อสู้" ได้ 1 ทธ 6:12
 - จ มีชัยโดยความเชื่อของเรา--"มีชัย" ได้ 1 ยน 5:4
- ข ตัวแทนหรือผู้แทนที่ (Substitution) 1 ปต 3:18
- 1 ตัวแทนชั่วคราวในสมัยพระคัมภีร์เดิม คือในช่วงก่อนเหตุการณ์ที่กลโกธานั้นจะเห็นว่าแกะตายแทนผู้เลี้ยงแกะ ปฐม 22:10-13; อพย 12:3-7; 12-13
 - 2 ตัวแทนถาวร ฮบ 10:4 ในยุคของพระคัมภีร์ใหม่คือหลังจากเหตุการณ์ที่กลโกธานั้นจะเห็นว่าผู้เลี้ยงแกะตายแทนฝูงแกะ ยน 10:11; 2 คร 5:21; อสย 53
- ค การคืนดีกัน (Reconciliation) 2 คร 5:19
- 1 ความหมายของการคืนดีกัน
 - ก ความหมายในยุคพระคัมภีร์เดิม ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า "kaphar" ซึ่งแปลตรงตัวว่าการปกคลุมหรือหุ้มห่อบางสิ่งไว้
 - ข ความหมายในยุคพระคัมภีร์ใหม่ ตรงกับภาษากรีกว่า "allasso" แปลว่าการเปลี่ยนจากการเป็นศัตรูกันมาเป็นการเป็นมิตรกัน อฟ 2:16; คส 1:20-22; มธ 5:24; รม 5:10-11; 11:15; 1 คร 7:11; 2 คร 5:18-20

- 2 ความหมายและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการคืนดีกัน
 - ก ครั้งหนึ่งเคยเป็นอริหรือเป็นศัตรูกันมาก่อน
 - ข ผู้ที่เป็นศัตรูกันมีท่าทีที่เปลี่ยนแปลงไปในแง่บวก
- 3 การคืนดีระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าประกอบด้วย 2 ประการสำคัญคือดังนี้
 - ก พระเจ้าได้ทรงคืนดีกับ โลกด้วยพระองค์เอง โดยทางพระคริสต์ 2 คร 5:18-19
 - ข มนุษย์สามารถคืนดีกับพระเจ้าได้โดยทางพระคริสต์ 2 คร 5:20
- 4 เบื้องหน้าเบื้องหลังของการคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์มีเป็นลำดับมาดังนี้
 - ก ในสวนเอเดนพระเจ้ากับมนุษย์มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด
 - ข หลังจากที่มนุษย์ล้มลงในความบาปความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์ก็สิ้นสุดลง
 - ค ที่กลโกธาพระองค์ทรงหันพระพักตร์มายังมนุษย์ (ทรงเปิดช่องทางให้มนุษย์คืนดีกันกับพระเจ้า)
 - ง ที่กลโกธาอีกเช่นกัน (โดยการกลับใจใหม่ และ โดยทางความเชื่อ) มนุษย์หันกลับมาหาพระเจ้า (กลับเข้ามาคืนดีกับพระเจ้า)
- ง ผู้ลบล้างพระอาชญา (Propitiation) 1 ยน 2:2; 4:10
 - 1 ความหมายของการลบล้างพระอาชญา ตรงกับภาษากรีก "hilasmos" ซึ่งแปลว่าการมอบสิ่งที่เหมาะสมให้, การให้อย่างบริบูรณ์, การทำให้มีไมตรีกัน (ทำให้สงบศึกกัน หรือหยุดเป็นศัตรูกัน)
 - 2 วิถีทางแห่งการลบล้างพระอาชญา รม 3:24-25; อฟ 2:13
 - 3 ความจำเป็นของการลบล้างพระอาชญา ยน 3:36; รม 1:18; อฟ 5:6; คส 3:6; วว 6:16; 11:18; 14:10; 19:15
 - 4 สถานที่ลบล้างพระอาชญา
 - ก สถานที่ลบล้างพระอาชญาชั่วคราวปรากฏในสมัยพระคัมภีร์เดิม ได้แก่พระที่นั่งกรุณาบนพลับพลา (ซึ่งเป็นแบบจำลอง และเป็นเงาของสิ่งที่มาถึงในยุคพระคัมภีร์ใหม่) อพย 25:22; ฮบ 9:5-7
 - ข สถานที่ลบล้างพระอาชญาถาวรปรากฏในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ได้แก่ที่กางเขนแห่งกลโกธา รม 5:10; คส 1:20

5 ผลแห่งการลบล้างพระอาชญา

ก พระเจ้าทรงได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรม (เที่ยงธรรม) ในการยกโทษบาป

ข พระเจ้าทรงเป็นผู้ชอบธรรมเพราะพระองค์ทรงประทานความชอบธรรมแก่มนุษย์ รม 3:25-26

จ การอภัยบาป (Remission) กจ 10:43; มธ 26:28; ลก 24:47; ฮบ 9:22

1 ความหมายของการอภัยบาป ถ้าจะว่าไปแล้วการอภัยบาปก็มีความหมายไม่ต่างกับคำว่ายกโทษ คำนี้แสดงถึงลักษณะของการส่งคืนหรือการผลัดออกไป (ถอนหย่าร้างกันกันไป กำจัดออกไป)

ก ในมัทธิว 1:19 ตรงกับความหมายของคำว่า "ถอนหมั้น" ในมัทธิว 5:31 ตรงกับความหมายของคำว่า "หย่า" และในฮีบรู 9:26 ตรงกับความหมายของคำว่า "กำจัด"

ข ในหนังสือลูกา 6:37; อฟ 4:32; คส 2:13 ตรงกับความหมายของคำว่า "การยกโทษ, การอภัยโทษ"

2 ตัวอย่างของการอภัยโทษในพระคัมภีร์เดิม ลนต 16:21-22; ฮบ 13:12-13

3 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการอภัยโทษ รม 3:25

ก คำว่า "การอภัยโทษ" (ดังที่เราได้ศึกษากันแล้ว) หมายถึงการปล่อยสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ผ่านไปเฉยๆ (การถอนหมั้นกับคู่หมั้น, การหย่ากับภรรยา, การกำจัดออกไป) แต่ในกรณีนี้คำว่า "การอภัยโทษ" คือการที่พระเจ้าทรงปล่อยให้บาปของวิสุทธิชน บางคนในสมัยพระคัมภีร์เดิมผ่านไปไม่ทรงถือโทษใด ๆ

ข คำว่า "อดกลั้นพระทัย" หมายถึงการเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งกลับคืนมา ในกรณีนี้ก็คือพระองค์ได้ทรงเอาพระพิโรธของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงซึ่งเป็นคนบาปนั้นออกไป กล่าวคือไม่ทรงถือโทษ สดค 50:16-22; 85:10 กจ 14:16; 17:30; รม 3:25-26

4 ลักษณะพิเศษของคำว่า "การอภัยโทษ" ในคำศัพท์ที่สำคัญทั้ง 15 คำที่เกี่ยวกับความรอดนั้น คำว่า "การอภัยโทษ" เพียงคำเดียวเท่านั้นซึ่งมีความหมายแสดงถึงผลในแง่ลบ ในขณะที่ทั้ง 14 คำนั้นแสดงออกถึงผลในแง่บวก

ฉ การไถ่ (Redemption) ลก 1:68; กท 3:13; วว 5:9

1 ความหมาย 3 ประการของการไถ่

- ก การจ่ายเงินเพื่อเป็นค่าไถ่เพื่อไถ่เอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือผู้ใดผู้หนึ่งออกมา ฮบ 9:12
- ข การย้ายผู้ใดผู้หนึ่งออกมาจากความเป็นทาส กท 3:13
- ค ทำให้ผู้นั้นเป็นอิสระอย่างแท้จริง รม 8:22-23; 3:24; 1 คร 1:30; อฟ 1:7,14; 4:30; คส 1:14

2 ตัวอย่างของการไถ่ซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์เดิม ตัวอย่างที่สำคัญประการหนึ่งได้แก่เรื่องเกี่ยวกับความเป็นญาติ ผู้ที่เป็นญาติสนิทเท่านั้นจึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไถ่

พบฉ 25:5; นรธ 3:4

มีสิ่งสำคัญซึ่งผู้เป็นญาติที่จะเป็นผู้ไถ่นั้นจะต้องกระทำให้สำเร็จได้แก่

- ก ผู้นั้นต้องเป็นญาติสนิทจริงๆ ลนต 25:48-49; นรธ 3:12-13
- ข ผู้นั้นต้องมีความสามารถในอันที่จะไถ่ได้ ยรม 50:34
- ค ผู้นั้นต้องมีความตั้งใจที่จะไถ่

เหตุผลทั้ง 3 ประการนี้เมื่อนำมาพิจารณาจะเห็นว่าพระเยซูคริสต์มีพระปรีชาสามารถในการที่จะทรงกระทำสิ่งสำคัญทั้ง 3 ประการดังกล่าวนี้ให้สำเร็จได้กล่าวคือพระองค์สามารถในอันที่จะทรงไถ่มนุษย์ได้ กล่าวคือ

- ก พระองค์ทรงรับพระชาติเป็นเสมือนญาติสนิทที่สุดของมนุษย์ ฮบ 2:14-16; 4:15
- ข พระองค์มีความสามารถที่จะไถ่ได้ ยน 10:11, 18
- ค พระองค์ทรงมีพระประสงค์ (ตั้งพระทัย) ในอันที่จะไถ่มนุษย์ ฮบ 10:4-10

3 ค่าไถ่ 1 ปต 1:18-19

ช การบังเกิดใหม่ (Regeneration) ทต 3:5

1 นิยามของการบังเกิดใหม่ คือการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำให้คนบาปที่เชื่อในพระองค์แล้วให้มีธรรมชาติ (สภาวะ) ใหม่โดยผ่านทาง การบังเกิดครั้งที่สอง

ยน 3:3; 1:12-13; 1 ยน 5:1

2 ความจำเป็นแห่งการบังเกิดใหม่ การบังเกิดใหม่เป็นสิ่งจำเป็นเพราะว่าธรรมชาติเก่าของมนุษย์นั้นมีการเสื่อมโทรมและผูกพันไปได้ ยรม 13:23; รม 3:10-18; 7:18; 8:7;

กท 5:19-21

ตามธรรมชาติเก่าแล้ว มนุษย์ทุกคนเป็นดังนี้คือ

- ก ตายจากพระเจ้า อฟ 2:1
 - ข เป็นคนควรแก่พระอาชญา (สำนวนภาษากรีกใช้ว่า "ลูกแห่งพระพิโรธ") อฟ 2:3
 - ค เป็นคนที่ไม่เชื่อฟัง (สำนวนภาษากรีกใช้ว่า "ลูกของการไม่เชื่อฟัง") อฟ 2:2
 - ง เป็นผู้ที่รับผลจากคำแช่งสาปเช่นเดียวกันอาดัม รม 5:12; 1 คร 15:47
- 3 ขอบเขตของการบังเกิดใหม่
- ก เป็นของใครของมัน ทต 3:5
 - ข เป็นผลทั่วหล้าสากลซึ่งรวมถึงการไถ่ให้ธรรมชาติพ้นจากอำนาจของอนิจจัง ซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งพันปีที่พระคริสต์จะทรงครอบครองในโลกนี้
มธ 19:28; รม 8:19-23
- 4 วิธีได้รับการบังเกิดใหม่ มีองค์ประกอบ 3 ประการด้วยกันซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อชีวิตของคนบาปซึ่งทั้ง 3 ประการนี้เป็นผลจากการทรงไถ่ซึ่งเราทั้งหลายควรมีประสบการณ์ดังกล่าวนี้ทั่วกันนั้นคือ
- ก พระวณะของพระเจ้า ยน 3:5; อฟ 5:26; ทต 3:5; ยก 1:18; 1 ปต 1:23
 - ข คนของพระเจ้า รม 10:13-15; 1 คร 4:15; 2 คร 5:18-20; กท 4:19;
ฟป 1:10
 - ค พระวิญญาณของพระเจ้า ยน 3:5-6; 1 คร 2:14; ทต 3:5
- 5 ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่
- ก มนัสเสห์ 2 พกษ 21:1-18; 2 พศด 33:1-20
* ในบรรดาผู้ที่นั่งปกครองบัลลังก์ทั้งทางเหนือและทางใต้ของแคว้นยูเดียซึ่งประกอบ ด้วยกษัตริย์ 14 องค์นั้น มนัสเสห์เป็นกษัตริย์ซึ่งมีความแตกต่างกับองค์อื่นๆ โดย จะเห็น ได้ดังนี้
 - 1 พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ครองราชอาณาจักรได้นานที่สุดกว่าองค์ใดๆ (55 ปี)
 - 2 พระองค์ทรงมีพระราชบิดาผู้ชอบธรรมซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรมกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแคว้นยูเดียทั้งปวงในเวลานั้น (ก่อนที่มนัสเสห์ จะเป็นกษัตริย์) พระองค์คือกษัตริย์เฮเซคียาห์

- 3 กษัตริย์มนัสเสห์ทรงมีพระราชนัดดาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นพระมหากษัตริย์ที่เปี่ยมด้วยทศพิธราชธรรมล้ำเลิศที่สุดในบรรดากษัตริย์ทั้งปวง (โยลียาห์)
- 4 ทรงได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ที่โหดเหี้ยมอำมหิตที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ได้ทรงกลับพระทัยใหม่ก่อนที่จะสิ้นพระชนม์ลง
- 5 ก่อนที่พระองค์จะเข้ามาถึงความรอดนั้น พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ชั่วร้ายที่สุด

* การปกครองแผ่นดินของมนัสเสห์ก่อนที่จะได้กลับใจใหม่ 2 พกษ 21:1-18;

2 พศค 33:1-20 นั้น เมื่อเปรียบเทียบกับกรปกครองของกษัตริย์อื่นๆแล้วจะเห็นว่าชั่วร้ายและโหดเหี้ยมกว่าดังจะเห็นได้จากข้อมูลในพระคัมภีร์ต่อไปนี้

- 1 พระองค์ได้ทรงสร้างปูชนียสถานของพระบาอัลซึ่งพระราชบิดาของพระองค์ทรงรื้อถอนแล้วนั้นขึ้นมาใหม่อีก 2 พศค 33:3
- 2 พระองค์ได้ทรงสร้างที่กราบไหว้นมัสการบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ (เป็นที่สำหรับนมัสการดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ) ไว้ตามพระนิเวศ ของพระเจ้า 2 พศค 33:5
- 3 พระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟเป็นเครื่องบูชาแด่บรรดาพวกพระที่ได้ชื่อว่าเป็นวิญญาณชั่ว ทรงทำเช่นนี้ที่หุบเขาบุตรอินโนม ซึ่งเป็นการกระทำที่เจริญรอยตามกษัตริย์อาหัสพระอัยกาของพระองค์ 2 พศค 33:6
- 4 พระองค์ทรงติดต่อกับพวกหมอดู หรือพวกที่ทำนายโชคชะตาราศี และพวกคนทรงเจ้า 2 พศค 33:6
- 5 มีผู้กล่าวไว้ว่าพระองค์ทรงประหารอิสยาห์ด้วยการปล่อยออกเป็นท่อนๆ ฮบ 11:37
- 6 พระเจ้าตรัสว่ามนัสเสห์เป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้ายกว่าชนชาติอื่นที่เคยจะช่วงชิงดินแดนปาเลสไตน์ 2 พกษ 21:11
- 7 พระองค์ได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความหล้นนองทั่วกรุงเยรูซาเล็ม จากข้างหนึ่งถึงอีกข้างหนึ่ง 2 พกษ 21:16

- 8 ถึงแม้พระเจ้าจะได้ทรงตักเตือนมนัสเสห์ให้ละเว้นความบาปเหล่านี้แล้ว
หลายครั้งหลายหนแล้วก็ตาม แต่มนัสเสห์ก็มิได้ใส่ใจกับคำตักเตือนของ
พระเจ้า 2 พศด 33:10
- 9 พระองค์ทรงถูกจองจำไว้ชั่วคราวโดยจอมกษัตริย์อัสซีเรีย 2 พศด 33:11
- 10 พระองค์ทรงกลับพระทัยในระหว่างที่ทรงถูกจองจำและพระเจ้าทรง
โปรดอภัยโทษแก่พระองค์ 2 พศด 33:12-13
- 11 ภายหลังพระองค์ได้ทรงถูกปล่อยให้กลับมาเป็นกษัตริย์ยูดาห์อีกครั้งหนึ่ง
2 พศด 33:13

- ข เขาโลชาวทาร์ซัส ก่อนที่ท่านจะได้กลับใจใหม่นั้นเขาโล (ภายหลังรู้จักกันใน
นามว่า เปาโล) ได้เป็นปฏิปักษ์ต่อคริสตจักรกล่าวคือ
- 1 เขาโลได้รับฝากเสื้อผ้าของผู้ที่ฆ่าสเทเฟนและยังเห็นชอบในการตายของ
ท่านด้วย กจ 7:57-58; 8:1-2; 22:20
 - 2 ท่านได้เคยทำลายล้างคริสตจักร กจ 8:3 จากข้อนี้ได้ใช้สำนวนภาษา
อธิบายลักษณะการทำลายคริสตจักรของเขาโลเสมือนหนึ่งหมู่ป่าทำลาย
สวนองุ่นอย่างชนิดถอนรากถอนโคน
 - 3 ท่านบุกกรุกเข้าไปในเคหะสถานของพวกคริสเตียนและจับพวกเขาไป
จองจำ ในคุก กจ 8:3
 - 4 ท่านได้ทำให้พวกคริสเตียนรับโทษประหารในหลายๆเมือง กจ 22:5
 - 5 ท่านได้ทำการเขี้ยนต์ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ กจ 22:19
 - 6 ท่านได้สมรู้ร่วมคิดและเห็นด้วยกับพวกปุโรหิตในอันที่จะให้พวก
คริสเตียนรับโทษถึงตาย กจ 26:10
 - 7 ท่านได้พยายามบังคับให้พวกคริสเตียนกล่าวคำหิมนประมาทพระคริสต์
กจ 26:11
 - 8 ท่านได้ข่มเหงคริสตจักรอย่างร้ายแรงอย่างเหลือจะพรรณานอกจากนั้น
ยังพยายามทำลายล้างคริสตจักรให้สิ้นซากไปอีกด้วย กท 1:13 และต่อมา
ภายหลังท่านก็ได้กลับใจ กจ 9:1-19; 22:5-16; 26:12-20; 1 คร 15:7-10;
1 ทธ 1:12-16

- 9 ในขณะที่ท่านกำลังจะเดินทางไปเพื่อที่จะชมแหงคริสตจักรนั้น เมื่อท่านมาถึงที่ดามัสกัสท่านได้ถูกแสงแรงกล้าจากสวรรค์ส่องมาถูกท่านทำให้ตาของท่านบอดไป กจ 9:2-3
- 10 ท่านได้คุกเข่าลงและได้ยืมพระคริสต์ตรัสว่า "เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าชมแหงเราทำไม" กจ 9:4 ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ท่านได้เห็นพระคริสต์ด้วยตาตนเอง
- 11 เฮโล (เปาโล) ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าทันทีในวันนั้น และได้ถูกนำไปยังเมืองดามัสกัสทั้งๆที่ยังตาบอดอยู่ และ ณ ที่นั้นท่านได้อุดอาหาร และน้ำอยู่ตามลำพังเป็นเวลา 3 วัน กจ 9:8-9
- 6 ผลจากการบังเกิดใหม่ ผู้ที่ได้บังเกิดใหม่นั้นเขาจะรักสิ่งต่อไปนี้
- ก คริสเตียนคนอื่น 1 ยน 3:14
- ข องค์พระเยซูคริสต์ 1 ยน 5:1-2
- ค ชีวิตที่แยกออกจากทางโลก 1 ยน 2:15-16; 5:4
- ง ศัตรู มธ 5:43-45
- จ พระวาทะของพระเจ้า สดค 119:24, 40, 47-48, 72, 97, 103, 111, 113, 127, 129, 140, 143, 159, 162, 165, 168; 1 ปต 2:2
- ฉ จิตวิญญาณของมนุษย์คนอื่น รม 9:1-3; 10:1; 2 คร 5:14
- ช การอธิษฐาน อฟ 5:19-20
- ซ การถือว่าหรือการเห็นว่า (Imputation) รม 4:8
- 1 นิยามของคำว่า "ถือ" ได้แก่ การที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะคิดหรือตราหน้าแก่ผู้ใดผู้หนึ่งในแง่บวกหรือ ในแง่ลบ
- 2 ประเภทของการ "ถือ" ในพระคัมภีร์นั้นได้แบ่งประเภทของการทรงถือตามหลักศาสนศาสตร์ไว้ถึง 3 ประเภทด้วยกัน
- ก การทรงถือว่ามีมนุษย์ทั้งปวงเป็นคนบาปเพราะความบาปได้เข้ามาทางอาดัม รม 3:2; 5:12; 1 คร 15:22
- ข การทรงถือว่ามีพระคริสต์ (ผู้ไม่มีบาป) เป็นคนบาปเพราะความบาปของมนุษย์ทุกคน อสย 53:5, 11; ฮบ 2:9; 1 ปต 2:24; 2 คร 5:14-21

ค การทรงถือว่าคนบาปทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์นั้นเป็นผู้ชอบธรรม
ฟป 3:7-9

3 ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรง "ถือ"

ก จากตัวอย่างของอับราฮัม ยก 2:23; ปฐม 15:6; รม 4:3

ข จากตัวอย่างของดาวิด รม 4:6-8; สดค 32:1-2

ค จากตัวอย่างของโณเนสิมัส ฟม 17-18

ง จากตัวอย่างของสเตเฟน กจ 7:59-60

จ จากตัวอย่างของเปาโล 2 ทธ 4:16

ฅ การให้เป็นบุตร (Adoption) กท 4:4-5

1 ความหมายทางศาสนศาสตร์

ก ขอบข่ายแห่งการให้เป็นบุตร หรืออีกนัยหนึ่งคือการกระทำให้ผู้ใดผู้หนึ่งที่ไม่ใช่บุตรแท้ เป็นบุตรบุญธรรม การทรงให้เป็นบุตรบุญธรรมย่อมเกิดตามมาหลังจากการบังเกิดใหม่เสมอ อนึ่งการบังเกิดใหม่นั้นกระทำให้เรา มีธรรมชาติใหม่ (สภาวะใหม่) และนั่นหมายถึงเมื่อเราบังเกิดใหม่ในพระเจ้าเราก็มีสภาวะใหม่ของพระองค์อยู่ในเราด้วย ส่วนการทรงให้เป็นบุตรบุญธรรมนั้นก็คือการมอบสิทธิแห่งการเป็นบุตรทุกอย่างไว้กับผู้นั้นกล่าวคือเมื่อพระเจ้าทรงให้เราเป็นบุตรบุญธรรมพระองค์ก็ทรงให้เรา มีสิทธิทุกอย่างนั้นคือเป็นบุตรของพระองค์ รม 8:15-23; 2 คร 6:18; กท 4:4-6; อฟ 1:5

ข ความแตกต่างระหว่างการทรงให้เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้ากับการให้เป็นบุตรบุญธรรมในฝ่ายมนุษย์

1 มนุษย์ไม่ได้เอาลูกในไส้ของตนเองมาเป็นบุตรบุญธรรมแต่พระเจ้าไม่เคยเอาผู้ใดมาเป็นบุตรบุญธรรมนอกจากบุตรของพระองค์

2 การให้เป็นบุตรบุญธรรมในทางของมนุษย์นั้นนำความชื่นชมยินดีมาให้แก่พ่อแม่ที่ไม่มีบุตร แต่ในทางของพระเจ้านั้นพระองค์ทรงมีบุตรสุดที่รักอยู่ก่อนที่พระองค์จะได้ทรงรับเราเป็นบุตรบุญธรรม มธ 3:17; 17:5

- 3 ในทางของมนุษย์นั้นการที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะรับใครสักคนหนึ่งมาเป็นบุตรบุญธรรมนั้นเขาก็มักจะดูบุคลิกลักษณะของเด็ก แล้วเลือกเอาตามที่ตนชอบ แต่สำหรับพระเจ้านั้นไม่ใช่ พระเจ้ามิได้เลือกเรามาไว้เป็นบุตรบุญธรรมโดยอาศัย บุคลิกลักษณะที่พอพระทัยพระองค์
รม 3:10-18
 - 4 การให้เป็นบุตรบุญธรรมทางฝ่ายมนุษย์นั้น ผู้ที่เป็นพ่อบุญธรรมมิได้ถ่ายทอดลักษณะทางธรรมชาติของเขา (ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือความคิดจิตใจ) ให้แก่ผู้เป็นบุตรบุญธรรม แต่ผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตรบุญธรรมนั้นจะได้รับการถ่ายทอดลักษณะหนึ่งที่เราเรียกกันตามหลักศาสนศาสตร์ว่า "พระทัยของ พระคริสต์" 1 คร 2:16
 - 5 การให้เป็นบุตรบุญธรรมทางฝ่ายมนุษย์นั้นมีโอกาสที่จะเป็นโมฆะแต่สำหรับทางฝ่ายพระเจ้านั้นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าทุกคนจะได้เป็นบุตรตลอดไป ยน 6.37
- ค การเปรียบเทียบการทรงให้เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้ากับการให้เป็นบุตรบุญธรรมในฝ่ายมนุษย์
- 1 บิดาต้องเป็นผู้ริเริ่มหรือคิดที่จะเอาใครสักคนหนึ่งมาเป็นบุตรบุญธรรม
อสย 1:18; ยน 3:16
 - 2 การให้เป็นบุตรบุญธรรมทั้งของทางฝ่ายพระเจ้าและทางฝ่ายมนุษย์นั้นเป็นเหตุให้ผู้เป็นบุตรบุญธรรมมีสิทธิ์ได้รับมรดก รม 8:17; 1 ปต 1:1-9
 - 3 การให้เป็นบุตรบุญธรรมของทั้งสองทางนั้นกระทำให้เราみなใหม่
ยน 1:42; วว 2:17
- 2 พระตรีเอกานุภาพกับการทรงให้เป็นบุตรบุญธรรม
- ก ผู้ที่เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าจะมีความสัมพันธ์สนิทสนมแน่นเหนียวกับองค์พระบิดา รม 8:15; มธ 26:42; มก 14:36
 - ข ผู้ที่เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าจะได้รับการทรงสำแดงจากองค์พระวิญญาณ กล่าวคือพระวิญญาณจะทรงสำแดงการทรงนำ รม 8:14 และทรงกระทำให้เราเกิดความมั่นใจ รม 8:16

ก ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าจะได้รับมรดกร่วมกันกับพระบุตรของพระเจ้า กล่าวคือ รม 8:17; ฮบ 2:11

ญ การวิงวอน (Supplication) (การอธิษฐาน) 1 ทธ 2:1; อฟ 6:18; ฟป 4:6

1 นิยาม ถ้าจะหาคำพูดที่ดีที่สุดมากล่าวจำกัดความของคำว่า "อธิษฐาน" ก็จะกล่าวได้ดังนี้ คือ "การอธิษฐานคือการมีความสัมพันธ์ (สามัคคีธรรม) กันกับพระเจ้า"

2 ส่วนสำคัญในการอธิษฐาน ลก 11:1; มธ 6:9-13 จะเห็นว่าการอธิษฐานได้รวบรวมส่วนสำคัญยิ่งถึง 10 ประการด้วยกันดังนี้

ก ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างเรากับพระเจ้า "ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย"

ข ความเชื่อ "ผู้ทรงสถิตในสวรรค์" ฮบ 11:6

ค การนมัสการ (สักการะ) "ขอให้พระนามของพระองค์ เป็นที่เคารพสักการะ"

ง การคาดหมาย "ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่"

จ การนอบน้อม "ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นที่ไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก"

ฉ การทูลขอ "ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้"

ช การสารภาพ "และขอทรงโปรด ยกบาปผิดของข้าพระองค์"

ซ การแสดงความปรานี "เหมือนข้าพระองค์ยกโทษผู้ที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น"

ฌ การพึ่งพาพระเจ้า "และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากมารร้าย"

ญ การขอพระเกียรติ "เหตุว่าราชอาณาจักร และฤทธิ์เดชและพระสิริเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน"

3 เหตุผลที่ต้องอธิษฐาน "ทำไมเราจึงต้องอธิษฐานล่ะ?"

ก เพราะเป็นพระบัญชาของพระเจ้าที่ตรัสไว้หลายต่อหลายครั้ง 1 ซมอ 12:23; รม 12:12; คส 4:2; 1 ธส 5:17; 1 ทธ 2:8

ข เพราะพระเจ้าคริสต์ได้วางแบบอย่างไว้ ฮบ 5:7; 1 ปต 2:21-23

ค เพราะคริสตจักรในยุคแรกได้วางแบบอย่างไว้ กจ 1:14; 2:42; 6:4; 12:5

ง เพราะว่ากรอริษฐานเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงเลือกไว้เพื่อจะให้เป็นเหตุแห่งสิ่งดังต่อไปนี้

- 1 เพื่อให้ชนะมารซาตาน ลก 22:32; 1 ปต 4:7
- 2 เพื่อให้คนบาปได้รับความรอด ลก 18:13
- 3 ให้ผู้ที่กลับไปสู่ความบาปอีกนั้นได้รับการฟื้นฟูวิญญาณจิตขึ้นอีก ยก 5:16; 1 ยน 1:9
- 4 เพื่อให้บรรดาวิสุทธิชนมีกำลังขึ้น ยด 1:20
- 5 เพื่อให้พระเจ้าส่งคนงานมาเก็บเกี่ยว มธ 9:38; กจ 13:2-3
- 6 เพื่อให้คนเจ็บป่วยได้รับการรักษา ยก 5:13-15
- 7 เพื่อให้พระนามของพระองค์ได้รับพระเกียรติ วว 5:8; 8:2-4
- 8 เพื่อให้สิ่งที่เป็นไปได้นั้นเป็นไปได้ มธ 21:22; มก 9:29; กจ 12:5-7; ยก 5:17-18
- 9 เพื่อขอให้พระองค์ประทานสิ่งที่ดีแก่เรา สดค 102:17; มธ 7:7-11
- 10 เพื่อให้มีสติปัญญา ยก 1:5
- 11 เพื่อให้ได้รับสันติสุขของพระเจ้า ฟป 4:5-7
- 12 เพื่อรักษาผู้หนึ่งผู้ใดมิให้กระทำบาป มธ 26:41
- 13 เพื่อให้พระองค์ทรงสำแดงน้ำพระทัย (พระประสงค์) ของพระองค์ที่มีต่อเรา ลก 11:9-10

จ เพราะเปาโลผู้ซึ่งเป็นคริสเตียนที่มีชื่อเสียงที่สุดผู้หนึ่งได้วางแบบอย่างไว้ กจ 9:10-11; 16:25; 20:36; 21:5; รม 1:9; 10:1; อฟ 1:16; ฟป 1:4; คส 1:3; 1 ธส 1:2; 2 ธส 1:11; 1 ทธ 2:8; 2 ทธ 1:3; ฟม 1:4

4 คำแนะนำในการอธิษฐาน "เราอธิษฐานต่อผู้ใด?" จากหลักคำสอนเบื้องต้นที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นกล่าวไว้ว่า เราควรร้องทูลอธิษฐานต่อพระบิดา โดยทางพระวิญญาณ ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า รม 8:15-16, 26-27

5 ผู้ที่เราควรอธิษฐานเพื่อ "เราควรอธิษฐานเพื่อใครบ้าง?"

- ก เพื่อตัวของเราเอง มธ 14:30; ลก 23:42
- ข เพื่อซึ่งกันและกัน ยก 5:16; รม 1:9
- ค เพื่อศิษยาภิบาล อฟ 6:19-20 คส 4:3

- ง ผู้เชื่อที่มีอาการเจ็บป่วย ยก 5:14-15
 - จ ผู้บรรดาเจ้าบ้านผ่านเมืองหรือผู้ปกครองประเทศ 1 ทธ 2:1-3
 - ฉ ผู้ศัตรูของเรา มธ 5:44; กจ 7:59-60
 - ช ผู้ชนชาติอิสราเอล สดค 122:6; อสย 62:6-7
 - ซ ผู้คนทั้งปวง 1 ทธ 2:1
- 6 ทำทางหรืออากัปกิริยาเมื่อขณะอธิษฐาน เราจะมาศึกษาจากในพระคัมภีร์ถึงบรรดาอากัปกิริยาต่างๆ (ซึ่งมีมากจนนับไม่ถ้วน) ดังต่อไปนี้
- ก ยืน มก 11:25 (ตามที่พระเยซูคริสต์ทรงยกตัวอย่างไว้)
 - ข นั่ง 1 พศค 17:16-27 (ตามตัวอย่างของกษัตริย์ดาวิด)
 - ค ก้มกราบลง อพย 34:8 (ตามแบบของโมเสส)
 - ง นอน สดค 6:6 (ตัวอย่างดาวิด)
 - จ ชูมือ สดค 28:2 (เหมือนอย่างดาวิด)
 - ฉ ชบหน้าลง มธ 26:39 (ตามอย่างพระเยซู)
 - ช กุ๊กเข่า 1 พกษ 8:54; คนล 6:10; ลก 22:41; กจ 20:36 (ตามตัวอย่างของซาโลมอน, ดาเนียล, พระเยซูคริสต์และเปาโล)
 - ซ ชบหน้าระหว่างเข่า 1 พกษ 18:42 (ตามแบบเอลียาห์)
- 7 เวลาที่จะใช้ในการอธิษฐาน (เวลาไหนก็ได้)
- ก เข้าครัว มก 1:35
 - ข กลางเที่ยง สดค 55:17
 - ค บ่ายคล้อย กจ 3:1
 - ง เย็น สดค 141:2
 - จ เที่ยงคืน กจ 16:25
- 8 อุปสรรคของการอธิษฐาน
- ก ความบาป สดค 66:18
 - ข ความไม่จริงใจ มธ 6:5
 - ค ความหวังที่จะสนองค้นหา ยก 4:3
 - ง ไม่เชื่อ ยก 1:5-8
 - จ การขัดขวางจากซาตาน คนล 10:10-13

- ฉ ปัญหาครอบครัว 1 ปต 3:7
- ช ความหยิ่งยโส ลก 18:10-14
- ซ นื้อโงง มลค 3:8-10
- ฌ หลีกเลี่ยงการช่วยเหลือผู้ขัดสน สภษ 21:3; 1 ยน 3:16-17
- ฎ ไม่ยอมที่จะกระทำตามที่พระคัมภีร์สอน สภษ 1:24-28; 28:9; ศคย 7:11-14
- ฏ ไม่ยอมยกโทษและไม่ยอมรับการอภัยโทษ มธ 5:23-24; 6:12, 14

9 ส่วนประกอบของการอธิษฐาน

- ก ควรถ่อมใจ สดค 10:17; ลก 18:13-14
- ข กล้าและมั่นใจ 1 ยน 5:13-15
- ค โดยความเชื่อ ฮบ 11:6
- ง มีความจริงใจ สดค 145:18
- จ ควรเป็นอย่างธรรมดาเรียบง่ายไม่ซ้ำซาก มธ 6:7
- ฉ ไม่ทอดย ลก 18:7; คส 4:2
- ช มีความจำกัเฉพาะตามสถานการณ์ สดค 27:4; กจ 12:5
- ซ ควรขึ้นอยู่กับพระวณะตามพระคัมภีร์ 1 ยน 5:14

ฎ การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม (Justification) โยบ 25:4; รม 5:1

- 1 ความต้องการการทรงยอมให้เป็นผู้ชอบธรรมจากจดหมายของท่านเปาโลถึงชาวโรมนั้น ท่านได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนบาปนั้นเสมือนหนึ่งคนที่กำลังขึ้นศาล เขาได้รับการพิจารณาโทษฐานกบฏต่อพระมหากษัตริย์แห่งจักรวาล (รม 3:23) ในการนี้องค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้พิพากษา (ยน 5:22) คณะลูกขุนประกอบด้วยพระบัญญัติของพระเจ้า และบรรดาการกระทำต่างๆของมนุษย์ (รม 2:6, 12) เมื่อผลของการพิจารณาคดีของชายผู้นั้น ออกมาแล้ว (รม 3:9-20) ปราภฏว่าชายผู้นั้นได้กระทำผิดจริงตามฟ้องและโทษของความผิด นี้มีสถานเดียวคือชายผู้นั้นต้องตายฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งหมายความว่าต้องแยกจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์ และให้ไปทรมานอยู่ในไฟนรกชั่วกาลปาวสาน รม 6:23; วว 20:11-15

- 2 คำนิยามของ "การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม"
 - ก ในแง่ลบ (อะไรที่ไม่ใช่ "การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม")
 - 1 มิใช่เป็นการปล่อยตัวผู้ต้องหาไปเฉยๆ กล่าวคือมิใช่เป็นการกระทำให้ผู้ที่มีความผิดที่สมควรจะได้รับโทษนั้นหลุดพ้นจากโทษไปอย่างง่ายดาย รรม 3:19
 - 2 มิใช่เป็นการยกโทษความผิดของเขา คือนับว่าผิด แต่ให้โอกาสครั้งที่ 2
 - 3 มิใช่หมายถึงการทำทานบนกล่าวคือเป็นคนที่ทำให้ผิดแต่ยังมีต้องรับการลงโทษในความผิดนั้นแต่ได้รับการคาดโทษไว้ ก็คือรออาญา
 - ข ในแง่บวก การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมจึงถือได้ว่าเป็นการทรงกระทำให้สถานภาพของคนบาปในสายพระเนตรของพระเจ้าเปลี่ยนจากเลวเป็นดี
- 3 วิถีทางสู่การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม รรม 4:16
 - ก โดยทางความเชื่อ รรม 5:1
 - ข โดยทางพระคุณ รรม 3:24; ทต 3:7
- 4 ตัวอย่างสำคัญ 2 ประการซึ่งเกี่ยวกับ "การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม"
 - ก อับราฮัม
 - ข กษัตริย์ดาวิด
- 5 ผลจากการทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม
 - ก ได้รับการอภัยโทษบาปซึ่งสมควรจะได้รับตามกฎของพระบัญญัติ กจ 13:38-39; รรม 4:7; 6:23; 8:1, 33-34; 2 คร 5:21; อฟ 1:7; 4:32; คส 2:13
 - ข ได้รับการฟื้นจิตวิญญาณให้เข้ามาได้รับการโปรดปรานจากพระเจ้าหรืออีกในหนึ่งคือ ได้คืนดีกันกับพระเจ้า รรม 5:1-11
 - ค พระเจ้าทรงถือว่าผู้นั้นมีความชอบธรรมเช่นเดียวกับพระคริสต์ มธ 22:11; ลก 15:22-24; รรม 4:11; 1 คร 1:30; 2 คร 5:21
- ฎ การแยกตั้งไว้ (Sanctification) ยน 17:19; อฟ 5:25-26; 1 ธส 4:3; 5:23
 - 1 นิยามของการแยกตั้งไว้
 - ก ในแง่ลบ (อะไรที่ไม่ใช่การแยกตั้งไว้)
 - 1 มิใช่เป็นการกำจัดหรือทำลายธรรมชาติบาปของมนุษย์ไปอย่างถอนรากถอนโคน ฟป 3:12-14; ยก 3:2; 1 ยน 1:8-9; 2:1

- 2 มิใช่เป็นพระพรชั้นที่สอง 2 คร 1:15; 1 คร 1:2; 6:11
- 3 มิใช่การรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 1 คร 12:13; 13:1-4

ข ในแง่บวก

- 1 วันและฤดูกาลได้รับการแยกตั้งไว้ ปฐม 2:3; พบญ 5:12; นหม 13:19-22;
ยอล 1:14; 2:15
- 2 บรรดาสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมองเห็นได้ด้วยตาได้รับการแยกตั้งไว้ ซึ่งรวม
 - ก ภูเขาซีนายด้วย อพย 19:23
 - ข เครื่องเผาบูชาตามแบบอิสราเอล อพย 29:27
 - ค ไร่นา ลนต 27:22
 - ง พลับพลา อพย 29:44
 - จ ประตุมือง นหม 3:1
 - ฉ บ้านเรือน ลนต 27:14
- 3 บรรดาประชาชาติต้องแยกตั้งตนเองไว้ ลนต 11:44
- 4 คนหนึ่งสามารถแยกตั้งอีกคนหนึ่งไว้ได้ อพย 13:1-2
- 5 คนชั่วร้ายสามารถแยกตั้งตนเองไว้ อสย 66:17
- 6 โมเสสถูกลงพระอาชญาเพราะมิได้เคารพนับถือพระเจ้าว่าบริสุทธิ์
พบญ 32:51
- 7 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระคริสต์ไว้ ยน 10:36
- 8 พระคริสต์ได้ทรงแยกตั้งพระองค์เองไว้เพื่อถวายพระเจ้า ยน 17:19
- 9 คู่สมรสที่มีได้เป็นคริสเตียนสามารถจะได้รับการแยกตั้งไว้โดยทาง
คู่สมรสที่เป็นคริสเตียนได้ 1 คร 7:14
- 10 เปาโลกล่าวว่าคริสเตียนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (ดังเช่นคริสเตียนในคริสตจักร
โครินธ์) ได้รับการแยกตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์ (ให้เปรียบเทียบ 1 คร 3:3
กับ 1:2
- 11 ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ต้องเคารพและยกย่องพระเจ้า 1 ปต 3:15

- 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง "การแยกตั้งไว้ (sanctification)" กับ "การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม"
- ก การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับการเป็นคริสเตียนของเราในขณะที่การแยกตั้งไว้เกี่ยวข้องกับความคริสเตียนของเรา
 - ข การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นพระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเราในขณะที่การแยกตั้งไว้ พระเจ้าทรงกระทำภายในชีวิตเรา
 - ค การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นเป็นกฎเกณฑ์อย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่ผู้เชื่อทุกคนในขณะที่การแยกตั้งไว้เป็นพระราชกิจของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำต่อผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์
 - ง การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นเป็นหนทางไปสู่ผลบั้นปลายในขณะที่การแยกตั้งไว้ คือบั้นปลายสุดของชีวิตคริสเตียน
 - จ การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นทำให้เราได้รับความรอดแน่นอนในขณะที่การแยกตั้งไว้ทำให้เรามั่นคงและเจริญเติบโตในชีวิตคริสเตียน
 - ฉ การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับความดีของเราในขณะที่การแยกตั้งไว้ทำให้เราเป็นคนดี
 - ช การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นทำให้ความผิดบาปตลอดจนพระอาชญาที่จะได้รับหมดสิ้นไปในขณะที่การแยกตั้งไว้กำจัดความเจริญเติบโตและอำนาจของความบาปให้หมดไป
 - ซ การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นจัดเตรียมทางไปสู่สวรรค์สำหรับเราในขณะที่การแยกตั้งไว้เป็นกำไรที่จะได้บนสวรรค์
- 3 หนทางที่ทำให้ "การแยกตั้งไว้" สำเร็จลุล่วงในชีวิตของเรา ในหนังสือโรมบทที่ 6 อาจารย์เปาโลได้แนะวิถีทางที่จะนำเราไปสู่การมีชีวิตที่จำเริญขึ้นในพระคุณและความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ (หรือ "การแยกตั้งไว้") ไว้ 4 วิถีทางด้วยกันซึ่งเป็นคำกำชับที่สำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้

- ก "ท่านไม่รู้หรือว่า?" (Know) รม 6:1-10
- 1 ท่านไม่รู้หรือว่าเราทั้งหลายได้ "ถูกฝังไว้กับพระองค์ (คือพระคริสต์) แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในการตายนั้น"? รม 6:4
- ก บัพติศมาซึ่งเล็งถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์อันเนื่องมาจากความบาปของมนุษย์ มก 10:38
 - ข บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่บรรดาผู้เชื่อในพระคริสต์ได้รับเมื่อวันเพ็นเทคอสต์ กจ 1:5
 - ค บัพติศมาเข้าส่วนในพระกายของพระคริสต์ที่บรรดาผู้เชื่อในพระองค์ได้รับ 1 คร 12:13
 - ง บัพติศมาสำหรับคนตาย 1 คร 15:29
 - จ บัพติศมา "เข้าสนิทกับโมเสส" 1 คร 10:2
 - ฉ บัพติศมาซึ่งเล็งถึงการพิพากษาลงโทษในยุคแห่งความทุกข์เวทนา มธ 3:11-12
- 2 ท่านไม่รู้หรือว่าเราทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ได้มีส่วนร่วม (เข้าส่วนหรือเข้าสนิท) กับพระองค์ ในการเป็นขึ้นมาอย่างพระองค์? รม 6:5 อนึ่งเราทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระองค์นั้น ได้ถือว่าได้มีส่วนร่วมหรือเข้าส่วนกับ 3 สิ่งต่อไปนี้
- ก เราได้เข้าส่วนกับอาดัมในการกระทำความบาป ฉ สวนเอเดน (สายเลือด)
 - ข เราได้เข้าส่วนในความตายกับพระคริสต์ที่กางเขน (บัพติศมา)
 - ค เราได้เข้าส่วนกับพระองค์ในการฟื้นจากความตายที่อุโมงค์ฝังพระศพนั้น (การเป็นขึ้นมาจากความตาย)
- 3 ท่านไม่รู้หรือว่าด้วยความจริงทั้งสองประการดังกล่าวมาแล้ว (คือจากข้อ 1 และ 2) เราทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระองค์ก็ถือได้ว่า
- ก เราทั้งหลายได้ "ตายต่อบาปแล้ว"? รม 6:2
 - ค เราทั้งหลายได้ "พ้นจากโทษของบาปแล้ว"? รม 6:7

- ข "ท่านจงถือว่า" (Reckon) โรม 6:11-12 ซึ่งหมายความว่าโดยความเชื่อของเรา
 เราควรที่จะปฏิบัติตนในทางธรรมโดยอาศัยสัจจะธรรมที่เราเรียนรู้มาโดยมีต้อง
 คำนึงถึง ความรู้สึกส่วนตัวของเราเองอีกต่อไป
- ค ฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องยอม (Yield) โรม 6:16-23
- 1 ไม่ให้อวัยวะของท่าน "เป็นทาสของการโสโครก" ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
 - 2 ให้อวัยวะของท่าน "เป็นทาสของความชอบธรรม" ตลอดไป
- ง ท่านจงยอมเชื่อฟัง (Obey)
- 1 เราควรเชื่อฟังผู้ใด?
 - ก คริสเตียนควรเชื่อฟังและยอมตัวรับใช้เจ้านายคนใหม่และปฏิบัติ
 นายคนเก่า โรม 6:16; มธ 6:24
 - ข คริสเตียนควรเชื่อฟังหลักคำสอนซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่
 ท่านทั้งหลาย
 - 2 ทำไมเราจึงต้องเชื่อฟัง?
 - ก เพราะว่าเราทั้งหลายได้ "พ้นจากบาป" แล้ว โรม 6:22 หนึ่งมีหลัก
 ศาสนศาสตร์ซึ่งกล่าวไว้เป็นภาษาลาติน (Latin theological
 terms) ถึง 3 ประการด้วยกันซึ่งจะนำมาอธิบายเกี่ยวกับคำสอนใน
 เรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี หลักศาสนา 3 ประการดังกล่าวนี้
 ได้แก่
 - 1 "Non posse non peccare" = เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่กระทำ
 บาป ซึ่งเล็งไปถึงคริสเตียนก่อนที่จะได้รับความรอด
 - 2 "Posse non peccare" = เป็นไปได้ที่จะไม่กระทำบาป ซึ่ง
 เล็งไปถึงคริสเตียนหลังจากที่ได้รับความรอดแล้ว พวกเขา
 มีอำนาจที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีชัยได้
 - 3 "Non posse peccare" = เป็นไปไม่ได้ที่จะกระทำบาป ซึ่ง
 เล็งไปถึงคริสเตียนที่จะถูกรับขึ้นไปอยู่ต่อพระพักตร์
 พระองค์

ข เพราะว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้คริสเตียนเกิดผลแห่ง
ความชอบธรรม ซึ่งคริสเตียนจะเกิดผลนั้นได้ก็โดยการเชื่อฟัง
เท่านั้น รม 6:21-22

การทรงโปรดให้มีศักดิ์ศรี (Glorification) รม 8:18, 30; 1 คร 15:43; คส 3:4; 1 ปต 5:1

- 1 ความหมาย : การให้มีศักดิ์ศรีหรือการมีส่วนในพระสิรินั้นถึงถึงในบั้นปลายของ
ชีวิตคริสเตียน ทุกคนจะไม่มีใครมีความบกพร่องใดๆเลยทั้งทางด้านร่างกายทางจิตใจและ
ทางวิญญาณ รม 8:22-23; 1 คร 15:41-44, 51-55; 2 คร 4:14-18; 5:1-4; ยด 1:24-25
- 2 เวลาแห่งการได้รับศักดิ์ศรี : คริสเตียนจะให้มีศักดิ์ศรีหรือมีส่วนในพระสิรินั้นก็ต่อเมื่อ
ถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์ และจะได้มีศักดิ์ศรีตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล
1 คร 15:51-53; 1 ธส 4:13-18
- 3 พระประสงค์ของการทรงโปรดมนุษย์มีศักดิ์ศรีหนึ่งถ้าจะเปรียบความรอดเป็นลักษณะ
รูปสามเหลี่ยมเช่นนี้การได้รับศักดิ์ศรีหรือ การมีส่วนในพระสิรินั้นก็เป็นเสมือนด้าน
สุดท้ายของสาม เหลี่ยมศักดิ์ศรีนั้นได้ทำให้ "การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม (justification)"
และ "การแยกตั้งไว้ (sanctification)" นั้นสมบูรณ์

^

/ \

การแยกตั้งไว้ / \ การได้รับศักดิ์ศรี
(ตลอดชีวิตคริสเตียน) / \ (บนสวรรค์)

/ _____ \

การทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม (ตอนที่ได้รับความรอด)

หมายเหตุ :-

- ก ในอดีตพระคริสต์ (ในฐานะผู้เผยพระวจนะ) ได้ทรงช่วยให้เราได้พ้นโทษทัณฑ์
แห่งความผิดบาปโดยการทรงให้เราเป็นผู้ชอบธรรม
- ข ในปัจจุบันพระคริสต์ (ในฐานะปุโรหิต) ได้ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากอำนาจ
ของความบาปโดยการแยกตั้งเราไว้
- ค ในอนาคตพระคริสต์ (ในฐานะองค์จอมราชา) จะทรงช่วยเราให้พ้นจาก
ความบาปทั้งปวงโดยการทรงให้เราได้รับศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์

- 4 ผลที่ได้รับจากการมีศักดิ์ศรีหรือมีส่วนในพระสิริ เกี่ยวกับร่างกายของผู้เชื่อ
- ก จะเป็นเหมือนพระกายของพระคริสต์ ฟป 3:21; 1 ยน 3:2
 - ข จะเป็นกายที่มีเนื้อและมีกระดูก ลก 24:39
 - ค จะเป็นกายที่เห็นและจำหน้ากันได้อย่างชัดเจน 1 คร 13:12
 - ง จะเป็นกายแห่งวิญญาณ (เป็นกายที่ได้รับอำนาจจากพระวิญญาณ)
1 คร 15:44, 49
 - จ จะเป็นกายที่มีได้ถูกจำกัดด้วยเวลาหรือด้วยสถานที่หรือด้วยธรรมชาติ ลก 24:31;
ยน 20:19
 - ฉ จะเป็นกายที่อยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ 2 คร 5:1
 - ช จะเป็นกายที่เต็มไปด้วยสง่าราศี (บริบูรณ์ด้วยศักดิ์ศรี) รม 8:18; 1 คร 15:43

๓ การปกป้องคุ้มครองรักษา (Preservation) 1 ธส 5:23-24; ยด 1

๓๓ การเป็นต้นแบบ (Origination) 1 พศด 29:10-14 อะไรคือเหตุผลที่ทำให้แผนการแห่งความรอด ถูกก่อกำเนิดขึ้น?

1 สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการก่อกำเนิดของความรอด : มีศัพท์อยู่ 8 คำด้วยกันซึ่งเราจะได้ศึกษากันดังต่อไปนี้

ก พระบัญชา (Decree) คส 1:16; วว 4:11 คำว่า "พระบัญชา" ของพระเจ้านี้มี ผู้รับใช้พระเจ้าแห่งคริสตจักรเวสต์มินสเตอร์ (อยู่ในประเทศอังกฤษ) ชื่อว่า Shorter Catechism ได้ให้บทนิยามไว้ดังนี้ "พระบัญชาของพระเจ้านั้นคือ พระประสงค์ที่เป็นนิรันดร์ของพระองค์ ซึ่งพระประสงค์นี้เป็นไปตามพระดำริ ของพระองค์ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่สำเร็จลงแล้วนั้นพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ ล่วงหน้าทั้งสิ้น ทั้งนี้เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์เอง"

ในหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ Systematic Theology ของ L Berkhof ได้กล่าวถึงลักษณะ สำคัญของ "พระบัญชา" ไว้ 7 ประการดังนี้

- 1 พระบัญชาทรงตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งพระบัญชาอันล้ำลึกของพระเจ้า
อฟ 3:9-11; สดค 104:24; สภย 3:19
- 2 พระบัญชาทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ กจ 15:18; อฟ 1:4; 2 ทธ 1:9
- 3 พระบัญชาย่อมเป็นผลสำเร็จล่วงหน้า สดค 33:11; สภย 19:21;
อสย 46:9-10; 14:24

- 4 พระบัญชาไม่การผันแปร กจ 2:22-25
- 5 พระบัญชาปราศจากเงื่อนไขและครบถ้วนสมบูรณ์ในตัวของมันเอง
คนล 4:25-37
- 6 พระบัญชากำหนดไว้สำหรับสากลจักรวาล และเพื่อให้เป็นที่เข้าใจ
พระบัญชานั้นได้รวมไปถึงสิ่งที่ได้สำเร็จตามพระวาระทั้งหมดไม่ว่าจะ
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอก (ร่างกาย) หรือทางศีลธรรม, หรือเป็นสิ่งที่เกิด
ขึ้นจากความดีและความชั่ว อฟ 1:11 ซึ่งรวมไปถึง
- ก การกระทำดีของมนุษย์ อฟ 2:10
- ข การประพาศชั่วของมนุษย์ สภษ 16:4; กจ 2:23, 4:27-28
- ค เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้น โดยไม่คาดคิด ปฐม 45:8, 50:20;
สภษ 16:33
- ง ตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสาน สดค 119:89-91; 2 ธส 2:13; อฟ 1:4
- จ อายุขัยของชีวิตมนุษย์ สดค 39:4 รวมถึงสถานที่อยู่ของมนุษย์"
กจ 17:26
- 7 พระบัญชาอาจมีช่องหรือ โอกาสให้มนุษย์กระทำความผิดพลาด
ปฐม 6:5-6; 15:16; 18:20; สดค 78:29; 106:15; สภษ 29:1; กจ 14:16;
17:30
- ข กำหนดไว้ (Ordain) ในภาษากรีกใช้คำว่า "Tasso" หรืออาจแปลได้อีกว่า
"หมายไว้" มธ 28:16; ลก 7:8; รม 13:1; กจ 13:48; 1 ปต 1:18-20
- ค ทราบล่วงหน้า (Foreknowledge) ภาษากรีกตรงกับคำว่า "Proginosko" อนึ่ง
คำนี้ได้ถูกนำมาใช้ในพระคัมภีร์ว่าด้วยสิ่งต่อไปนี้
- 1 ใช้กับอาณาจักรแห่งธรรมชาติทั่วจักรวาล กจ 15:18 (ใช้คำว่า "ทรงทราบ
แต่โบราณกาล")
- 2 ใช้กับชนชาติอิสราเอล อมส 3:1-2; รม 11:1-2 (ใช้คำว่า "ทรงทราบ
อยู่แล้ว" ดังในฉบับเก่า)

- 3 การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ลก 22:22 (ใช้คำว่า "ทรงดำริไว้แต่ก่อน") กจ 2:23-24 (ใช้คำว่า "ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน") 1 ปต 1:20 (ใช้คำว่า "ทรงดำริไว้ก่อน" ดังในฉบับเก่า) วว 13:8
- 4 ใช้กับผู้เชื่อ
- ก เกี่ยวกับร่างกาย สดด 139
- ข เกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณ รม 8:29 (ใช้คำว่า "ทรงทราบอยู่แล้ว") 1 ปต 1:2 (ใช้คำว่า "ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน" ดังในฉบับเก่า)
- ง การเลือกสรร (Election) ภาษากรีกใช้คำว่า "Eklektos" ซึ่งหมายถึงการหยิบหรือการเก็บเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะเจาะจงออกมาจากกลุ่มของมันเพียงอันเดียวเท่านั้น
- 1 พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรไว้ 1 ปต 2:4, 6; อสย 42:1; 49:5; ลก 23:35
- 2 หมู่ทูตสวรรค์ได้รับการทรงเลือกสรรไว้ 1 ทธ 5:21
- 3 ประชาชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้รับการทรงเลือกสรรไว้ กจ 13:17; พบญ 4:37; 7:6-8; 1 พกษ 3:8; อสย 44:1-2; มธ 24:22, 24, 31; รม 9:25-27
- 4 พวกยิวที่เชื่อในสมัยปัจจุบันนี้ เป็นผู้ที่ได้รับการทรงเลือกสรรไว้ รม 11:5
- 5 บรรดาบุคคลสำคัญหลายคนได้รับการทรงเลือกเอาไว้เพื่อประกอบพระราชกิจการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า
- ก เยเรมีย์ ยรม 1:5
- ข ดาวิด 1 ซมอ 16:12; 2 ซมอ 7:8; สดด 78:70-72
- ค อับราฮัม ปฐม 12:1-3
- ง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ลก 1:13-17
- จ เปาโล กจ 9:15
- ฉ อิสอัค รม 9:7
- ช ยาโคบ รม 9:11

6 อัครสาวกทั้งสิบสองคนได้รับการทรงเลือกสรรไว้ มธ 10:1; ยน 15:16;
6:70; กจ 1:2, 24; 10:41

7 พระเจ้าได้ทรงเลือกแผนการแห่งความรอดไว้แล้ว 1 คร 1:27-28

8 พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดไว้ รม 8:33; อฟ 1:4;
2 ทธ 2:13; 2 ทธ 2:10; ทต 1:1-2; ยก 2:5; 1 ปต 1:2; 2:9; วว 17:14

จ ความตั้งใจ (ความคิดอ่าน) ที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด (Counsel) ภาษากรีกใช้คำว่า
"Boulema" (คำที่อยู่ในวงเล็บนั้นคือคำที่ตรงกับภาษากรีกว่า "Boulema" ซึ่งควร
จะ แปลว่า "ความตั้งใจจริงที่จะ") คำนี้ได้ถูกนำมาใช้ในพระคัมภีร์ดังนี้

1 ความตั้งใจอย่างจริงจังของพวกฟาริสีที่จะประหารพระเยซูคริสต์
ยน 11:53 (คิดอ่าน)

2 ความตั้งใจอย่างจริงจังของพวกฟาริสีที่จะฆ่าเปโตรและยอห์นเสียบ
กจ 5:33 (คิด)

3 ความตั้งใจอย่างจริงจังของนายร้อยที่จะช่วยเปาโล กจ 27:43 (ปรารถนา)

4 ความตั้งใจอย่างจริงจังของพระเจ้าที่จะทรงมอบพระบุตรของ
พระองค์ กจ 2:23 (คำริ) 4:27-28 (คำริ)

5 ความตั้งใจอย่างจริงจังของพระเจ้าที่จะทรงช่วยผู้ที่เลือกสรรไว้แล้ว
ให้รอด อฟ 1:11; ฮบ 6:17 (คำริ)

6 ความตั้งใจอย่างจริงจังของพระเจ้าที่จะทรงควบคุมสิ่งสารพัด
สดด 33:11; สภษ 19:21; อสย 25:1; 46:10 (คำริ)

ฉ การตั้งไว้ (การดำริไว้) (Predestination) คือดำริไว้ล่วงหน้า หรือให้ตั้งเขตแดน
คำนี้ใช้ในเรื่องต่อไปนี้

1 การประกาศว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า รม 1:4 (หมายไว้)

2 การดำริว่าพระเยซูจะถูกประหารชีวิตโดยมือของคนชั่ว ลก 22:22;
กจ 2:23; 4:27-28 (คำริ)

3 การตั้งเขตแดนแห่งประเทศต่าง ๆ กจ 17:24-26 (กำหนด)

4 การดำริว่าผู้ที่เชื่อทั้งหลายจะเป็นเหมือนอย่างพระเยซู รม 8:29-30;
อฟ 1:9-12 (คำริ)

- ช เป้าหมาย (Purpose) คือการตั้งไว้
- 1 เกี่ยวกับขนมปังหน้าพระพักตร์ในพลับพลา ลก 6:4; ฮบ 9:2
 - 2 เกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ ที่จะถูกพิพากษา มธ 25:31-33, 41-46
 - 3 เกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าต่อฟาโรห์ รม 9:17
 - 4 เกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าที่จะทรงใช้อิสอัคแทนอิซมาเอล และที่จะทรงใช้ยาโคบแทนเอซาว รม 9:6-13
- ช การทรงเรียก (Called) คือผู้ที่มีตำแหน่งสูงเรียกให้มาหา
- 1 ใช้ในเรื่องคำอุปมาของพระเยซู คือเรียกคนทั่วไป
 - 2 ใช้ในเรื่องการทรงเรียกผู้ที่เลือกสรรไว้แล้ว รม 8:30; 1 คร 1:9; อฟ 4:1; 1 ธส 2:12; 2 ธส 1:11; 2 ทธ 1:9; ฟป 3:4; ฮบ 9:25; 3:1; 2 ปต 1:10
- 2 ความคิด 2 แบบเกี่ยวกับความเป็นมาของความรอด
- ก ความคิดที่หนึ่ง
- 1 ความหมาย--พระเจ้าไม่เลือกผู้ใด คือมนุษย์สามารถตัดสินใจเองได้
 - 2 เหตุผล มีข้อพระคัมภีร์หลายข้อที่พิสูจน์ความคิดนี้
 - ก พระเยซูทรงตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ยน 1:4, 7; 12:32-33, 47; รม 5:18; 8:32; 1 ทธ 2:6; 4:10; ฮบ 2:9; 2 ปต 2:1; 3:9; 1 ยน 2:2
 - ข พระเจ้าทรงเป็นผู้ยุติธรรม รม 2:5; 2 ธส 1:5; วว 16:7
 - ค พระเยซูทรงรับแบกความบาปของเราแล้ว อสย 53:6
 - ง พระเจ้าทรงสั่งให้มนุษย์ทุกคนกลับใจเสียใหม่ กจ 17:30
 - จ พระเจ้าทรงชวนมนุษย์ทุกคนให้มาหาพระองค์ ยน 3:16; รม 10:13; วว 22:17
- ข ความคิดที่สอง Hyper Calvinism
- 1 ความหมาย--พระเจ้าทรงเลือกบางคนให้ขึ้นสวรรค์ และทรงเลือกบางคนให้ตกนรก
 - 2 เหตุผล--ตีความหมาย "เลือกสรร" ผิดไป คือตีความหมายว่า "เลือกไปสวรรค์" แต่พระเจ้ามีความหมายว่า "เลือกสำหรับการรับใช้"

- 3 การต่อต้านความคิดทั้งสองเกี่ยวกับความเป็นมาของความรอด
 - ก การต่อต้านกับความคิดที่หนึ่ง
 - 1 ทำให้การได้รับความรอดนั้นขึ้นกับมนุษย์มากเกินไป
 - ก ผู้ที่เป็นพยานสามารถเลือกได้ว่าใครจะมีโอกาสไปสวรรค์
 - ข ผู้ที่เป็นคนบาปสามารถตัดสินใจเองว่าจะไปสวรรค์หรือไม่
 - 2 เปลี่ยนความหมายของคำว่า เลือกสรร
 - 3 ทำให้เป้าหมายและสง่าราศีของพระเจ้าอยู่ใต้อำนาจของมนุษย์
 - ข การต่อต้านกับความคิดที่สอง Hyper Calvinism
 - 1 ทำให้พระเจ้าเป็นผู้เลือกหน้าคน
 - 2 บังคับคนที่ถูกเลือกสรรไว้นั้นได้รับความรอด
 - 3 ปฏิเสธอิสรภาพของมนุษย์
 - 4 ไม่ได้สนับสนุนการประกาศและการเป็นพยาน
 - 5 เปลี่ยนความหมายของคำว่า ผู้ใด วว 22:17
 - 6 ทำให้เชื่อว่า มนุษย์บางคนไม่มีสิทธิ์กลับใจเสียใหม่
- 4 การสรุปเกี่ยวกับความเป็นมาของความรอด
 - ก พระคัมภีร์สอนอย่างชัดถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และถึงความรับผิดชอบของมนุษย์
 - ข เรายังไม่ทราบทุกสิ่ง 1 คร 8:2; โรม 11:33-36
 - ค เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทำสิ่งใดที่ไม่ยุติธรรม ฮบ 6:18; ปฐม 18:25; พบนู 32:4; มก 7:35-37
- 8 ความสมบูรณ์แห่งความรอด
 - ก ในเรื่องร่างกายของมนุษย์ 1 คร 15:44; ฟป 3:21; โรม 8:23
 - ข ในเรื่องจิตใจของมนุษย์ ฮบ 6:19; ยก 1:21; 1 ปต 1:9; 4:19
 - ค ในเรื่องจิตวิญญาณของมนุษย์ โรม 8:16; 2 ทธ 4:22; ฮบ 12:23
- 9 ความมั่นคงแห่งความรอด (คือได้รับความรอดเป็นนิรันดร์ ได้รับชีวิตนิรันดร์ที่หายไปไม่ได้)
 - ก ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งความรอด
 - 1 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับผู้สอนเท็จ มธ 7:15-23; 24:11, 24; 2 คร 11:13-15; 1 ทธ 4:1; 2 ปต 2:1-22; 3:16-17; 1 ยน 2:19; 2 ยน 1:7; ยด 1:4, 10-16; วว 22:18-19

- 2 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการกลับใจเสียใหม่ มธ 10:32-33; ยน 8:51; 1 คร 15:1-2;
2 คร 13:5; คส 1:23; ฮบ 2:1-4; 12:25, 29; ยก 2:14-26; 1 ยน 3:6, 8-9; 5:18;
2 ยน 1:9
- 3 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับบัพเพณฑลของคริสเตียน 1 คร 3:11-15; 2 คร 5:9-10; กท 6:9;
คส 3:24-25; 2 ทธ 2:12; ยก 1:12; 2 ยน 1:18; วว 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21
- 4 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการขาดจากน้ำพระทัยของพระเจ้า 1 คร 9:27; 10:5; ฮบ 3:11-19;
4:1-16; 12:14-15
- 5 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงดีสอนบุตรของพระองค์ รม 14:23; 1 คร 11:29;
1 ทธ 5:12
- 6 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเกิดผล การเป็นพยาน และการเจริญเติบโตในชีวิตคริสเตียน
มธ 5:13; ยน 8:31; 15:1-6; กจ 13:43; 14:22; ยก 1:26; 2 ปต 1:9-11; 1 ยน 2:24
- 7 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำสอนเท็จที่อาจทำให้คริสเตียนหลงไป 2 คร 11:2-4; กท 5:4;
คส 2:4, 8, 18; 1 ธส 3:5; 1 ทธ 1:6, 19-20; 6:20-21; 2 ทธ 2:18, 26
- 8 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับความบาปที่นำไปถึงความตาย กจ 5:1-11; รม 6:16; 8:13;
1 คร 5:5; 11:30; ฮบ 6:4-20; 10:26; ยก 1:13-15; 5:19-20; 1 ยน 5:16
- 9 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับความบาปที่พระเจ้ายกโทษไม่ได้ มธ 12:31-32
- 10 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเทศอิสราเอลและยุค 7 ปี มธ 22:1-13; 24:13, 45-51;
25:1-30; ลก 13:23-30
- 11 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเทศต่างชาติ รม 11:13-24
- 12 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำพยานของคริสตจักรท้องถิ่น วว 2-3
- 13 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการรับความจริงเรื่องพระเจ้าแต่ยังไม่ได้รับเชื่อในพระเยซู
มธ 13:1-8, 18-23; ลก 11:24-28; ยน 6:66
- 14 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการยกโทษซึ่งกันและกันของคริสเตียน มธ 18:23-35
- 15 ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับหนังสือแห่งชีวิต อพย 32:32-33; สดค 69:28; ดนล 21:1; ฟป 4:3;
วว 3:5; 13:8; 17:8; 20:12, 15; 21:27; 22:19; ลก 10:20; รม 9:3

- 16 ชื่อพระคัมภีร์เกี่ยวกับแต่ละคน
- ก เอซาว ฮบ 12:16-17
 - ข บิลาอาม กคว 22-24
 - ค ซาอูล 1 ซมอ 13:13-14; 14:37, 44; 15:22-23, 35; 16:14; 18:10-12; 20:30-33; 22:17; 28:6, 16
 - ง ยูดาส ลก 22:3, 22; ยน 6:70-71; 12:4-6; 13:27
 - จ ซีโมน กจ 8:5-25
 - ฉ บุตรที่หลงหายไป ลก 15:11-32
 - ช เดมาส 2 ทธ 4:10

ข ชื่อพิสูจน์เกี่ยวกับความมั่งคั่งแห่งความรอด

1 กิจการของพระบิดา

- ก แผนการของพระองค์ รม 8:28-30; อฟ 1:3-11; 2:7
 - 1 ทรงดำริทุกคนให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ คือทุกคนที่พระองค์ทรงทราบไว้ก่อน รม 8:29
 - 2 ทรงเรียก ทรงทำให้เป็นคนชอบธรรม และทรงให้รับสง่าราศีคือทุกคนที่เชื่อในพระเยซู รม 8:30
 - 3 ทรงยอมรับทุกคนโดยพระเยซูคริสต์ อฟ 1:6; คส 3:3
 - 4 ทรงรวบรวมทุกคนที่เชื่อในพระเยซูเมื่อถึงเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว อฟ 1:10
 - 5 ทรงสำแดงพระเมตตาของพระองค์โดยผู้ที่เชื่อในพระเยซูตลอดไป เป็นนิตย์ อฟ 2:7
- ข ฤทธิ์เดชของพระองค์ ยน 10:29; รม 4:21; 8:31-39; 14:4; 1 คร 1:8-9; อฟ 3:20; ฟป 1:6; 2 ทธ 1:12; 4:18; ฮบ 7:25; 1 ปต 1:5; ยด 1:24
- ค ความรักของพระองค์ รม 5:7-11; 8:31-33
- ง ความซื่อสัตย์ในการติสอนคนของพระองค์ ฮบ 12:1-11

2 กิจการของพระบุตร

- ก พระสัญญาของพระองค์ ยน 5:24; 6:37; 10:27-28
- ข คำอธิษฐานของพระองค์ ยน 17:9-12, 15, 20
- ค ความตายของพระองค์ อสย 53:5, 11; มธ 26:28; ยน 19:30
- ง การเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ รม 6:3-10; คส 2:12-15
- จ การรับใช้ของพระองค์ในปัจจุบัน
 - 1 การที่พระเยซูทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเราในสวรรค์ทำให้เรามั่นคงในความรอดของเรา รม 8:34; ฮบ 9:24; 1 ยน 2:1
 - 2 การที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเราในสวรรค์ทำให้เรามั่นคงในความรอดของเรา ยน 17:1-26; รม 8:34; ฮบ 7:23-25

3 กิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์

- ก ทรงทำให้ผู้ที่เชื่อบังเกิดใหม่ ยน 3:3-7; ทต 3:5; ยก 1:18; 1 ปต 1:23
- ข ทรงบัพติศมาผู้ที่เชื่อให้เข้าไปในพระกายของพระเยซู รม 6:3-4; 1 คร 12:13; กท 3:27; อฟ 4:4-5; คส 2:12
- ค ทรงเป็นผู้สถิตในผู้ที่เชื่อ ยน 7:37-39; 14:16; รม 8:9; 1 คร 2:12; 3:16; 6:19; 1 ยน 3:24
- ง ทรงประทับตราหมายผู้ที่เชื่อไว้ 2 คร 1:22; 5:5; อฟ 1:13-14; 4:30
- จ ทรงประทานกำลังเรียวแรงให้แก่ผู้ที่เชื่อ อฟ 3:16
- ฉ ทรงอธิษฐานเพื่อผู้ที่เชื่อ รม 8:26

10 สิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้เรามั่นใจในความรอดของเรา

อ. รอบерт โกรมาคิ ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับความรอด หนังสือเล่มนั้นได้ยกข้อพิสูจน์ 12 ข้อซึ่งโดย ข้อพิสูจน์เหล่านี้เราสามารถพิสูจน์ว่าเราได้รับความรอดแล้วหรือยัง

- ก เราชอบมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า กับพระเยซู และกับผู้ที่เชื่อคนอื่น ๆ หรือเปล่า 1 ยน 1:3-4
- ข เรารู้สึกเสียใจเวลาเราทำบาปหรือเปล่า 1 ยน 1:5-10
- ค เราเชื่อฟังคำสั่งสอนในพระคัมภีร์หรือเปล่า 1 ยน 2:3-5
- ง เรามีกิริยาท่าทางอะไรต่อโลกกับสิ่งของในโลก 1 ยน 2:15
- จ เรารักพระเยซูและมีความยินดีในการเสด็จกลับมาของพระองค์หรือเปล่า 2 ทธ 4:8; 1 ยน 3:2-3
- ฉ ทุกวันนี้เราทำบาปน้อยกว่าตอนที่เรารับเชื่อในพระเยซูหรือเปล่า 1 ยน 3:5-6

- ซ เรารักผู้ที่เชื่อคนอื่น ๆ หรือเปล่า 1 ยน 3:14
- ซ พระเจ้าเคยตอบคำอธิษฐานของเราหรือเปล่า 1 ยน 3:22; 5:14-15
- ฉ เรามีคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในเราหรือเปล่า รม 8:15-16; 1 ยน 4:13
- ญ เราสามารถสังเกตระหว่างความจริงและความเท็จฝ่ายจิตวิญญาณได้หรือเปล่า ยน 10:3-5, 27;
1 ยน 4:1-6
- ฎ เราเชื่อหลักคำสอนแห่งความเชื่อจากพระคัมภีร์หรือเปล่า 1 ยน 5:1
- ฎ เราเคยถูกข่มเหงเพราะเหตุพระนามของพระเยซูหรือเปล่า ยน 15:18-20; ฟป 1:28
- (จากหนังสือ Salvation is Forever, หน้า 117-182)